

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioan. Petri Maffei, Bergomatis, E Societate Iesv,
Historiarvm Indicarvm Libri XVI.**

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Eivsdem Ad Antonivm Qvadrivm In Indiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11473

perat, ardens cupiditate pugnandi. non expectato subsidio, cū sua cohorte dumtaxat, ex equo defiliens (neque enim equites in Iapone pugnare mos est) sese in aduersos ferociter intulit, neque antè prouidit insidias, quàm consurgente vndique multitudine circumfusus est. Pugnatum vtrinque acriter: quoad Vatandonum multis acceptis vulneribus egregiè dimicantem obtruncavit ex hostibus quidam, cum quo gradum fortè contulerat; verùm is quoque lætaliter faucius, dum certa pretii spe caput asportat, paucis confectis passibus moribundus occubuit. reliqui stipatores Vatandoni ex præcipua nobilitate ad vnum omnes cæsi. Qui erant in subsidiis, cū se longè impares cernerent, fuga repente dilapsi. Vatandoni filius in arcem Tacacuquim cum admodum paucis confugit. hostes victoria vsi, vastatis agris, villis incensis ad arcem castra posuere; ego quo die malè pugnatum est, eram in insula Sanga, iis ipsis locis ita propinqua, vti fragorem tormentorum exaudirem. Sed nihil tale suspicanti mihi tristis adest repente nuntius, Vatandonum cæsum esse cum suis. id vbi Meaci cognitum est, Organtinus Italus & Laurentius Iaponius, Bonziorum insolentiam veriti, neophytorum hortatu omnem apparatus sacrorum in tutum asportandum curarunt. ego ne quid aduersarii contra Christianam rem audacius molirentur, quo ipso die hæc scripsi, manè Laurentium ad Nubunangam & amicos ipsius cum muneribus miseram. omnino turbulentæ erant res: multi circumquaque inimici: neophytorum grex metu ac mœrore perculsus. auxerat inuidiam obitus ipse Vatandoni, & rumor improborum scelere dissipatus: omnes, quicumque nos foueant, tandem iratis Diis funditus interire. Nos in tanta solitudine periculisque vna scilicet fiducia bonitatis Diuinæ sustentat: quam quo magis magisque demereamur in dies: tuas, pater optime, fratrumque omnium pias pro nobis deprecationes & sacrificia vehementer expetimus. Meaco, I V. Calendas Octobris, MD LXXI.

EIVSDEM AD ANTONIVM QVADRIVM IN INDIAM.

QVANTA esset rerum perturbatio, qui Christianorum dolor ex obitu Vatandoni dynastæ viri fortissimi nostri- que amicissimi, nuper ad te fusè perscripsimus. Ex eo die insperata quædam, eadè que cū ad muniendam Euan- gelio viam, tum ad leuandum mœrorem nostrum in primis accō- modata exstiteret, quos ego euentus hac epistola persequar.

Quod

Quod ipsemet nostri iam pridem, Frenoiama excelsus in primis est mons, nouem circiter millibus passuum ab vrbe Meaco situs, ad orientem. In eo monte Rex quidam Iaponis, patriæ superstitioni appime deditus, ante annos octingentos templa construxit ad tria millia & octingenta, ædibus adiunctis dumtaxat in usum Bonziorum, qui legum ac disciplinarum in studio versarētur. quod ut sine vlla interpellatione quam commodissimè facerent, non modo turbas ac strepitus omnes agricolarum inde remouit: sed etiam vicos duos, vnde omnia necessaria peterent, ad montis radice edificauit, superum inferumque Sacomotum, (id locis nomen) idemque Bonziis insuper, tertiam ferè partem vectigalium Regni Vomenis attribuit. Quod opus ab illo Rege fundatum, postea impensius adiuuerunt, quod vniuersæ Academiae summo cū imperio præponi solitus est aliquis vel ex filiis regis, vel quæ archifiscus certè cū rege affinitate cōiunctus. Itaque in tantâ amplitudinem excreuerat olim Academia, tantumq; illi honoris & auctoritatis accesserat, nō solū vt Meacensis omnis iurisdictio illorū hominum arbitrio regeretur, sed etiā vt omnes ferme Iaponicarū superstitionum interpretes ducēsq; sectarum inde, tanquā ex perenni fonte vel seminario quodā, existerent. sed imminuta paulatim regia potestate, rebusq; (vt fit) bellorum iniuria ac vetustate labentibus, ingens ille templorum numerus, quæ sexdecim dispersa cōualibus, antea visebantur, ad octingenta vel paulo amplius rediit, ac simul Bonziorum illa qualiscunq; disciplina sensim ita soluta est, vt omni abjecto pudore sese turpissimis voluptatibus flagitiisq; dediderint: atq; ad armorum usum ac latrocinia studio doctrinæ religionisq; cōuerso, cū alia multa per vim nefasq; patrarint; cū vero annis ab hinc septem & triginta Meacum urbem, ingenti facta hominum eade, pane totam incenderint. Verū iusto Dei iudicio, præsertim allatum ad se CHRISTI Euangelium obstinate respuerent mente, contigit anno superiore, vt graui bello Meacensis Regem & Nubunangam exorto, illius copias Bonziorum tecto & comitatibus iuuerint, Nubunangam verò præter ceteras iniurias etiā transitu prohibuerint. Qua re ille maiorem in modum offensus fremensque, pactis cum hoste induciis, in regnum Vomenis rediit, ac primū Bonzios eius regionis Icoxos (qui dicuntur) stellis omnibus exiit, & quotquot viuos vel ex ipsis vel etiā ex ceterorum popularibus capere potuit, omnes cruci suffixit: deinde ad exercitum, victorica signa repente ad Frenoiamam ira stimulatū conuertit. Tum primū temerarios Academicos, & omnia huiusmodi secunda pollicitos, verus belli terror inuasit, pænituīque lacessit.

ti Nubunanga; cumque se viribus longe inferiores cernerent; mis-
 sis legatis, magno primùm auri pondere, deinde loci religionē
 metuque numinum placare conati sunt Regem: quibus ille eum
 respondisset; nec se pecunia cupidum, sed vindicem scelerum &
 virorem iniuriarum adesse: nec inaniam Deorum vlla terri for-
 midine; cum illi ut in re trepida, contra hostium impetus omni ra-
 tione se comparant. Erat in ipso montis vertice templum Qua-
 noni dicatum, quem deum vel dæmonem potius miro cultu vene-
 ratur Iapone toto cæca gentilitas, plurimique mortales votiua
 peregrinatione suscepta eodem assidue confluebant, quod persua-
 sum haberēt ab illo Deo longioris vitæ spatia, bonam valetudinē
 diuitias impetrari: Frenoiamani verò Bonzii sacra quotannis eidē
 ac ludos ingenti apparatu sumptuq; persolvere soliti sunt, quibus
 continuò in vrbe Meaco Gibonis solennia succedebant eo pompe
 ordine, hominum frequentia, commentis artificum, ut satis appa-
 reat æmulum diuinæ gloriæ Satanam, in iis locis, anniuersariam
 apud nos corporis Christi celebritatem effingere voluisse. In il-
 lud igitur montis cacumen & Bonzii & è proximis pagis promif-
 cua turba sese recipiunt: stationibusque dispositis, hostem ex eo
 loco prohibere constituunt. At Nubunanga Sacomoto & Catata
 vicis cum incolarum internecone incensis euerisq; montem
 ipsum Frenoiamam, ne quis è numero Bonziorum elaboretur,
 corona circumdedit. deinde instructum exercitum in eos aduerso
 clino submitit: restitère aliquamdiu è superiore loco Bonzii: vrgē-
 te dein multitudine hostium, effractisque claustris, & superata
 munitione, trucidati ferè omnes: ac simul, iniectis maximo ac no-
 bilissimo templo facibus, ea tota moles horribili prorsus incendio
 conflagrauit: atque id ipso die festo Michaëlis Archangelis, 3. Cal.
 Octob. ut ad hostes Christi delendos, tollendaque prorsus illa
 nequitia cubilia, & scelerum officinam, princeps militiae cœle-
 stis præsentis ope affuisse videatur. Postridie verò, qui dies fuit
 natalis Beati Hieronymi, Nubunanga circummisso milite, lati-
 tantes ferarum instar Bonzios, qui prælio superfuerant, protractos
 è dumetis aut specubus interemit. sub hæc domus eorum direpta,
 fana plus CD. cum omni sacrorum instrumento pariter concre-
 mata, ingens omnibus circa nationibus terror incussus. Meacum
 dein Octobri mense ineunte victor Nubunanga se contulit. Hic
 ego & Organtinus ad eum officii causa eum adiuuimus; non modò
 comiter ambos accepit, verum etiam (quod vix credat quispiam)
 sese in nos peramanter effudit. Quod superest, te Pater etiam
 obtestamur, ut nos totumque Iaponicum gregem hunc tuis &
 socio-

sociorum piis deprecationibus & sacrificiis adiuuare ne desinas. Meaci, Natali die sancti Francisci, MDLXXI.

Scriptis iamdiu litteris necdum datis, alia quædam interim uenere; quæ ego ad Diuinæ iustitiæ ac prouidentia fidei gloriæque deesse nolui, quin adscriberem.

Germani duo fratres erant in vrbe Meaco, tum genere tum diuitiis clari: iidemque Xacæ cultores egregii. quorum uterque se religioni Christianæ in primis acrem aduersarium assidue præbuit, iidemque superioribus annis antesignani fuere factionis eius, cuius scelere nostri Meaco semel iterumque per summam iniuriam exacti sunt. Anno deinde post ferè sexto, cum ego Vaticanæ opera ac studio restitutus ad Cubum salutandi causa de more uenissem, die quodam accidit ut ex his fratribus natu maior adesset, nomine Taquenus Vchisamidonus. Is, quo erat in nomine Christianum odio ac rabie, non potuit sese continere, quo minus coram ipso Cubo me sociosque maledictis incesset, nobisque cum alias calumnias, tum præsertim esum humanæ carnis objiceret, quæ tamen crimina ab iracundia ac furore profecta, apud Cubum ceterosque, qui aderant, minimè valuerunt. Idem nupet, Evangelii progressum & collabentem Deorum suorum existimationem incredibili quodam animi dolore cum cerneret, fretus tum suis opibus, tum gratia principum, nouam Xacæ sectam condere aggressus est, iamque repudiata coniuge, mentoque & capite raso, Bonziorum habitum & cultum induerat, cum ad illum adiungere se dæmonis instinctu cœpere complures: quibus ille magno sumptu amplum cœnobium exstruebat; (numerus enim discipulorum ad C. D. ascenderat) concionibusque panem quotidianis populum contra Christiana sacra legesque miris artibus incitabat. sed cum illum tantis debita sceleribus ultio Diuina maneret, accidit aliquando, ut intemperantia linguæ proeclatis præsentem Cubo Nubunangam Regem dictis amaris haud obscure perstringeret, confirmans illum iam ad summum potentia culmen euectum, diutius in eo fastigio stare non posse quin rueret, vel certè quasi macera vel potiùs vieta ex arbore bacca decideret. quibus temere iactis, non defuere confestim, qui ad Nubunangam cuncta deferrent. quibus ille auditis, vniuerso Bonziorum generi, multis iam antè nominibus infensus, ut diximus, ad eum excaudit, ut in regnum suum Vobris Meaco decedens, comprehensum nouum hæresiarcham, & e quo impositum, quamuis magnopere deprecante Cubo alii que proceribus, quindecim à Meaco leucis in ipso itinere secum percussit. ad hæc liberi, euerfis & solo æquatis domibus eorum,

& cœnobio nuper ædificari cœpto, in exilium acti sunt. triduo autem post (quod mirandum est magis) frater ipsius, eque acerbus CHRISTI inimicus, in vrbe Sacao infixæ pedi spina dolore confectus ac miserabili genere leti defunctus est: vt in vtroque euidenti significatione cœlestis iræ vindicta satis appareat.

Franciscus Capralis ad nostrorum lustranda in his Meaci partibus domicilia non ita pridem accessit. ego cum deinde in regna Mini, Ceunoquani, Cauachisque deduxi. Paschalia verò festa Sangæ peregrinus: quo fructu, ex aliis litteris (vt spero) cognosces. Te Pater optime Dominus tueatur incolumem, Meaci, iv. Idus Augusti, MDLXXII.

EIVSDEM AD FRANCISCVM CAPRALEM.

NVLLAM puto regionem ex iis, quæ Christianorum navigatione vel armis apertæ sunt, in tanta rerum vicissitudine ac varietate versari, quantam assiduè patitur hæc terra Iaponica. Mitto cætera quæ tibi nota sunt. Post tuum à nobis digressum, quot cædes, populationes, euersiones urbium, & incendia consecuta! Cubo enim (vt nosti) Nubunangæ opibus restituto, cum res Meacensis vtcunque pacata videretur esse, repente quibusdam interpositis offensionibus, (vt sunt irritabiles animi Regum, & omnis imperii suspiciosa communio) periculosum & graue bellum inter eosdem exarsit, cuius belli initio cum se Cubus, euocatis vndique militibus, in arcem munitissimam recepisset, & cum hostibus Nubunangæ inita societate (qui multi potentesque sunt) tantum virium collegisset, vt Nubunanga nequam è suis finibus egressurus in præsentia crederetur; tum ille nihil hoc apparatu perterritus, præter omnium expectationem cum robustis legionibus affuit: captusque misericordia populi, cū frustra per interpretes de conditionibus pacis egisset, malo cogendū ratus, qui monitis non pareret, quamquam inuitus, atque aded illacrymans tantæ cladi, (vt affirmant) omnibus passim rectis agrorum, multisque præterea idolorum fanis, Bonziorumque cœnobiis, ad hæc vicis frequentibus vno die centum exustis, prædaque ingenti rerum non modò agrestium sed etiam urbanarum abacta, (quod ciues tumultus initio veriri ne Meacum rectà contenderet, pretiosam supellectilem cum liberis vxoribusque in ca loca raptim auexerant) rursus Cubum insticit ad pacem inuitare. At ille fœderatorum copias propediem expectans, cū interim omni opere resistere & vltima experiri decreisset; tum verò Nubunanga